

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. гр. Добрич, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Диана Г. Дякова

Членове: Галина Д. Жечева
Анна Великова

при участието на секретаря Румяна Ив. Радева
като разгледа докладваното от Анна Великова Въззивно гражданско дело № 20233200500834 по описа за 2023 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството по делото е образувано по реда на глава XX от ГПК по повод подадена от „Водоснабдяване и канализация Д.“ АД, ЕИК 204219357, гр.Д., бул. ”***“, въззивна жалба вх.№ 11495 от 28.06.2023г. по регистратурата на Районен съд – Добрич срещу решение № 474 от 12.06.2023г., поправено с решение № 559 от 14.07.2023г. и изменено в частта за разносните с определение № 2540 от 23.10.2023г., по гр.д.№ 3823/2021г. по описа на Районен съд – Добрич, в частта, с която са отхвърлени предявените от въззивника против С. Г. Д., ЕГН *****, гр. Д., жк „***“, искове по чл. 415, ал. 1 вр. чл. 422 от ГПК за установяване съществуването на задължения, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 718/05.07.2021г. по ч. гр. д. № 2121/2021г. по описа на ДРС за предоставени в обект, находящ се в гр. Д., жк „***“, с клиентски № ****, ВиК услуги за разликата над 185,22 лв. до пълния предявен размер от 743,96 лв. и за обезщетение за забава за разликата над 189,64 лв. до пълния предявен размер от 256,23 лева, поради погасяването им по давност и извършено частично плащане от страна на ответницата в хода на процеса.

В жалбата се съдържат оплаквания, че решението в обжалваните му части е неправилно поради неправилно прилагане на материалния и на процесуалния закон към установените по делото и релевантни за спора факти и необосновано от събраните доказателства. Първоинстанционният съд не обсъдил пълно и всестранно фактическата обстановка по делото, приетото от него противоречало на действителното фактическо положение и не било в

съответствие с материалноправните норми. Съдът неправилно приложил разпоредбите, уреждащи погасителната давност, за издадените за периода от 16.03.2017г. до 30.06.2018г. фактури, като не съобразил специалния Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на Народното събрание от 13.03.2020г., и за преодоляване на последиците относно спирането на давностните срокове в периода от 13.03.2020г. до 20.05.2020г. Тригодишният давностен срок трябвало да се удължи с период от 69 дни и към 30.06.2021г. - датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК, същият не бил изтекъл. Отправено е искане за отмяна на решението в обжалваните части, уважаване на исквете и присъждане на разноски.

Въззивницата С. Г. Д. е подала отговор на въззивната жалба, с който намира същата за неоснователна, а решението в обжалваните части за правилно. Поддържа възражението, наведено в първоинстанционното производство, за недължимост на сумите за служебно начисленото количество вода. Намира доводите във въззивната жалба за необосновани, като счита, че заявлението по чл. 410 от ГПК не прекъсва течението на давностния срок.

Жалбата е подадена на 28.06.2023г. - в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, броим от 15.06.2023г. и изтичащ на 29.06.2023г., от страна с правен интерес от оспорване на решението в неизгодните за нея части и е допустима.

Добричкят окръжен съд разгледа съдържащите се в жалбата оплаквания, становището на противната страна и с оглед на тях и събраните по делото доказателства, в рамките на правомощията си по чл. 269 от ГПК провери обжалваното решение, като приема за установено следното:

Съдебното производство е образувано по повод подадена от „Водоснабдяване и канализация - Д.“ АД искова молба, с която против С. Г. Д. са предявени иски по чл. 422 вр. чл. 415 от ГПК вр. чл. 203 от ЗВ вр. чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД. В исковата молба ищецът е изложил обстоятелства, че ответницата е потребител на ВиК услуги с открита индивидуална партида с кл.№ **** за обект в гр. Д., жк „***“; че операторът е изпълнявал точно задълженията си за водоснабдяване, отвеждане и пречистване на отпадъчните води от имота, като и ежесечно е отчитал потреблението, съответно надлежно е отбелязвал в карнета съществуващата консумация. За периода 16.03.2017г. – 12.05.2021г. задълженията били в размер 979,59 лв., от които на дата 06.08.2021г. платени били 235,63 лв. по фактурите, издадени в периода 18.10.2019г. – 13.05.2021г., а неплатени останали 743,96 лв. Ищецът подал заявление по чл. 410 от ГПК и въз основа на него било образувано ч.гр.д.№ 2121/2021г. по описа на Районен съд – Добрич, по което била издадена заповед № 718/05.07.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК за сумите: 979,59 лв. - стойност на ВиК услуги за периода от 16.03.2017г. до 12.05.2021г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението в съда – 30.06.2021г., до окончателното изплащане на

задължението, както и 267,28 лв. – сбор от обезщетение за забава в размер на законната лихва в изплащането на всяка една предоставена и незаплатена ВиК услуга, считано от изискуемостта, настъпваща в първия ден след изтичане на 30-дн. срок за плащане от датата на фактурирането на услуга на всяко непогасено фактурирано месечно задължение за предоставена ВиК услуга през посочения по-горе период, начиная от 30.06.2017г. до 24.06.2021г. Срещу заповедта длъжникът възразил и в срок ищецът предявил исковите за установяване на част вземанията си, които останали неплатени. Претендиращи са разносните в заповедното и в исковото производство.

Ответницата е подала отговор на исковата молба, с който е оспорила частично по основание и размер исковите по съображения за неравноправност на клаузи в ОУ на ВиК оператора, предвиждащи негово право за служебно начисляване на вода и изтекла погасителна давност. Предложила е споразумение, а при непостигане на такова е заявила искане за отхвърляне на исковите като неоснователни и недоказани. Допълнително в хода на производството е обосновала, че не дължи сумите по фактури, издадени в периода от 19.04.2017г. до 17.11.2017г. на обща стойност 426,15 лв., за стойност на служебно начислени количества вода поради неравноправност на чл. 25, ал. 8 и следващите от ОУ. Посочила е, че служебно начисленото количество вода е при липса на монтиран водомер, доколкото с предписание е изискано водомерът да бъде заменен. Тъй като не дължи главните задължения, няма задължение и за обезщетение за забава в тяхното плащане.

С влязлото в сила в необжалваните му части решение № 559 от 14.07.2023г. исковите са уважени и е признато съществуването на вземане на ищеца за неплатени ВиК услуги в размер 185,22 лв. за период 30.06.2018г. – 12.05.2021г., ведно със законна лихва от 30.06.2021г. до окончателно плащане и вземане на ищеца за обезщетение за забава в размер 189,64 лв. за период 30.06.2018г. – 30.06.2021г. В останалата част – за главница над 185,22 лв. до 743,96 лв. (за сумата от 558,74 лв.) и за обезщетение за забава над 189,64 лв. до 256,23 лв. (за сумата от 66,59 лв.), исковите са отхвърлени по съображения за изтекла погасителна давност и извършено в хода на процеса частично плащане. Спорът е отнесен пред въззивния съд само относно отхвърлената част от претенциите.

Установява се от приложеното ч.гр.д.№ 2121/2021г., че на дата 30.06.2021г. „Водоснабдяване и канализация - Д.” АД е подало заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК срещу С. Г. Д. (Д. по справка в НБД) ЕГН ***** за две свои вземания – 979,59 лв., съставляващи сбор от стойност на ВиК услуги за периода от 16.03.2017г. до 12.05.2021г., доставени в обект в гр. Д., жк „***, ведно със законната лихва от 30.06.2021г. до окончателното изплащане на задължението и 267,28 лв., съставляващи лихва (обезщетение за забава) за период 30.06.2017г. – 24.06.2021г. Въз основа заявлението е издадена в полза на дружеството заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 718/05.07.2021г. срещу С. Г. Д., за претендиращите суми: 979,59 лв. - стойност

на ВиК услуги за периода от 16.03.2017г. до 12.05.2021г., ведно със законната лихва от 30.06.2021г. до окончателното изплащане на задължението, както и 267,28 лв. – сбор от обезщетения за забава в размер на законната лихва в изплащането на горните главни задължения за времето от 30.06.2021г. до 24.06.2021г. В срок длъжникът е подал възражение по чл. 414 от ГПК с вх.№ 6226/09.08.2021г., изпратено по пощата на 05.08.2021г., с което е оспорил частично заповедта, като е обосновал недължимост на вземанията поради погасяване по давност и неравноправност на клауза в ОУ на ВИК. Заедно с това възражение длъжникът е подал и друго на бланка по чл. 414а от ГПК с твърдение да е платил 64,43 лв. за периода декември 2020г. – април 2021г., към което е приложил касови бележки от 07.05.2021г. за платени суми 14,35 лв., 12,10 лв., 16,60 лв., 21,38 лв. (общо 64,43 лв.). Съдът е приел, че второто възражение също по естеството си е такова по чл. 414 от ГПК, тъй като с него длъжникът не твърди плащане в срока за доброволно изпълнение, а преди подаване на заявлението. С разпореждане № 3742/18.11.2021г. на заявителя е дадено указание да предяви иск за установяване на оспорените от длъжника вземания в едномесечен срок. Указанието е изпълнено в срок – исковата молба, с която от кредитора-заявител срещу длъжника в заповедното производство са предявени вземанията, е подадена на 08.12.2021г. след връчване на съобщението на дата 21.11.2021г. Претендираните с исковата молба вземания частично съвпадат с тези, предявени със заявлението за издаване на заповед за изпълнение, което е обосновано от ищеца с признатите от него извършени плащания от длъжника. Допуснатата очевидна фактическа грешка в издадената заповед по чл. 410 от ГПК относно началната дата на мораторното обезщетение (погрешно изписана като 30.06.2021г. вместо заявената 30.06.2017г.) подлежи на поправяне и по почин на съда без краен срок. Установителните искове, предвид горното, са допустими.

По делото не е спорно възникналото между страните облигационното отношение, което се регулира от Закона за водите, Наредба № 4 от 14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството. Приложение намират разпоредбите на ЗЗД относно продажбата (чл. 183 и сл.) и относно изпълнението (чл. 63 и следващите, чл. 79, ал. 1, пр. 1). Договорът е сключен при общи условия за предоставяне на В и К услуги на потребителите от В и К оператор, чието влизане в сила не е оспорено от ответницата.

Според твърденията в исковата молба, в претендираното със заявлението вземане за неплатена стойност на доставени ВиК услуги не са включени сумите, за които длъжникът е представил доказателства, че са платени на 07.05.2021г. – задължения за периода декември 2020г. – април 2021г. не фигурират сред заявените като неплатени на стр. 2 и 3 от исковата молба и формиращи вземането, предявено със заявлението. По признанието на ищеца, след издаване на заповедта за изпълнение плащане е извършено на част от вземанията в общ размер 235,63 лв. по фактури, издадени в периода

18.10.2019г. – 15.12.2020г. и по фактура от 13.05.2021г., поради което и за тези вземания установителен иск не е предявен. В предмета на делото са въведени вземанията за 743,96 лв. неплатена главница за целия период 16.03.2017г. – 12.05.2021г. (конкретизирани с номер и дата на издадена фактура на стр. 2 и 3 от исковата молба) и неплатено обезщетение за забава от общо 256,86 лв. за период 30.06.2017г. – 24.06.2021г. (с последователно настъпваща изискуемост на съответното фактурирано периодично задължение, по лихвени документи, описани на стр. 3 и 4 от исковата молба).

От приетото и неоспорено от страните заключение на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза (табл. 1 от констативно-съобразителната част) се установява, че към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на 30.06.2021г. по издадените от оператора, при редовно водено от него счетоводство, фактури задължението на ответницата за процесния период е в общ размер 979,59 лв.; при отчитане на платените от нея след 30.06.2021г. (на 06.08.2021г.) общо 235,63 лв. по фактури, издадени в периода 18.10.2019г. – 15.12.2020г. и от 13.05.2021г., неплатеният остатък възлиза на 743,96 лв., а след плащане в хода на исковото производство на сумата от 9,64 лв. по фактура от 17.04.2019г., задължението възлиза на 734,32 лв. То включва 426,15 лв. за служебно начислени количества 143,77 куб.м. общо с РОВ за периода 16.03.2017г. – 17.11.2017г. и 308,17 лв. за отчетени, но неплатени от общо доставените 131,70 куб.м. вода с РОВ в периода 17.11.2017г. – 19.02.2020г. (табл. 3 от констативно-съобразителната част на заключението).

Първото възражение на ответницата е, че не дължи сумите по фактури, издадени в периода от 19.04.2017г. до 17.11.2017г. на обща стойност 426,15 лв., които са за служебно начислени количества вода. Установява се от представеното от ответницата предписание № 097993 от 27.03.2017г. (л. 53 от делото на ДРС), че при отчитане на монтиран водомер с № 126753 е констатирано, че той е над 10-годишен и подлежи на подмяна, като е дадено предписание да се смени с нов в срок до 26.04.2017г. Видно е от констативен протокол № 13397 (л. 54 от делото на ДРС), че водомерът е демонтиран и вместо него е монтиран друг с нулево показание на 22.11.2017г., т.е. след определения с предписанието срок. В периода между 27.03.2017г. (когато е дадено предписание за смяна на водомера) и 22.11.2017г. (когато е монтиран нов измервателен уред) отчитане на показания на водомер не е извършвано, а е начислявано количество вода по правилата на чл. 26, ал. 2 от ОУ (при повреждане на индивидуален водомер) – за срока на предписанието операторът начислява количеството изразходвана вода по според месечния разход за съответния период от предходната година, а след изтичане срока на предписанието и при неизпълнението му – по реда на чл. 25, ал. 8 от ОУ, като при липса на данни за средномесечния разход за съответния период от предходна година, по изключение операторът начислява и за срока на предписанието потребление по дера на чл. 25, ал. 8 от ОУ.

В издадените осем фактури от 19.04.2017г. до 17.11.2017г., вкл.,

приложени на л. 74 – 81 от делото на ДРС, са включени служебно начислени количества вода от 15 куб.м., 19 куб.м., 15 куб.м., 17 куб.м., 15 куб.м., 16 куб.м., 17 куб.м., 16 куб.м. вода и съответно е разпредЕ. разликата по отчетения общ водомер на етажната собственост. Въпреки дадената му възможност, ищецът не е представил по делото карнета за отчетите и служебните записвания за потребените количества вода в имота. По делото няма данни колко са били обитателите в обекта, като техният брой е определящ за служебното начисляване на количество от 5 куб.м. вода за всеки по приложеното правило на чл. 25, ал. 8, т. 1 от ОУ. По приетото от районния съд, че обитателите са били двама, необосновано е начисляваното количество от 19, 15, 17, 15, 16, 17 и 16 куб.м. (преди добавяне на разликата от общия водомер). Ищецът не е доказал също да е определил за срока на предписанието потребеното количество вода по посочения от него способ по чл. 26, ал. 2 от ОУ - според месечния разход за съответния период от предходната година, като изобщо по делото не е твърдяно да е нямало такива данни. Следователно ищецът не е доказал своето вземане, определено по метода, който е считал за приложим. Той обаче не е относим, когато не се касае за повреден водомер. В предписанието не е посочено инкасаторът да е констатирал повреда на средството за измерване, а то е дадено, защото водомерът е „над 10 годишен“. Според чл. 16, ал. 1 и ал. 2 от ОУ средствата за измерване подлежат на задължителна проверка преди техния монтаж и на още следните проверки: периодична, след ремонт, при нарушаване целостта на пломбите и при обосновано искане на оператора или потребителя. Според чл. 16, ал. 4 от ОУ задължителната периодична проверка след период от 10 години от последната метрологична проверка е за сметка на потребителя. В чл. 21 от ОУ е регламентирано, че когато представителят на оператора установи потребители с непроверени водомери съгласно чл. 16, ал. 4, той прави предписание на потребителя за извършване на периодична проверка със срок за изпълнение три месеца, а в случай на неизвършена такава проверка в дадения срок, количеството изразходвана вода се начислява по реда на чл. 25, ал. 8 и 10 от ОУ – като при липса на индивидуален водомер – по 5 куб.м. за всеки обитател, със завишение от 1 куб.м. на всяко тримесечие. Клаузите възпроизвеждат нормативната регламентация, дадена с чл. 34а от Наредба № 4 от 14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи. Определеният в случая с предписанието срок от един месец, при това не за извършване на периодична проверка, а за смяна на водомера, не е съобразен с изискването на чл. 21 от ОУ. Изтеклият период от 10 години от предходната проверка не означава непременно, че водомерът е технически негоден да измерва преминалото количество вода, а, че неговата метрологична точност трябва да бъде удостоверена. Според чл. 34а, ал. 1, ал. 2 и ал. 5 от Наредба № 4 от 14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, индивидуалните водомери в сгради-етажна собственост, се проверяват за

метрологична годност през 10 години по искане и за сметка на потребителите, като при установен непроверен водомер количеството изразходвана вода се начислява по реда на чл. 39, ал. 6 от същата наредба. Това правило ищецът не е доказал да е спазил – начислявани са произволни количества вода от 19, 15, 17, 15, 16, 17 и 16 куб.м., без данни за броя на обитателите в обекта. Ищецът не е имал основание да прилага посочения от него ред за изчисляване на количеството вода, доколкото повреда на водомера изобщо не се твърди и не е спазил установените в Наредба № 4 от 14.09.2004г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи и в ОУ правила за определяне количеството доставена вода в периода на дадено предписание за периодична проверка на водомера. Следователно не е установил по основание и размер претендираното вземане в размер 426,15 лв. за служебно начислени количества 143,77 куб.м. общо с РОВ за периода 16.03.2017г. – 17.11.2017г., то е недължимо от ответницата и правилно за него искът е отхвърлен. При невъзникване на главното задължение такова за обезщетение за забава в плащането му също не се поражда и законосъобразно е отхвърлянето на иска за установяване дължимостта на съответните мораторни вземания.

За периода от 17.11.2017г. до 19.02.2020г. са отчетени общо 131,70 куб.м. вода въз основа редовен отчет на водомер и това количество вода ответницата не оспорва. Стойността му е 421,92 лв., от която част в размер на 113,75 лв. е платена след подаване на заявлението (104,11 лв., за които иск не е предявен) и след подаване на исковата молба (9,64 лв.), и дължима е сума от 308,17 лв. (табл. 3 от констативно-съобразителната част на заключението). Щом плащане на сумата от 9,64 лв. е извършено в хода на процеса, правилно и при съобразяване разпоредбата на чл. 235, ал. 3 от ГПК, искът за тази сума е отхвърлен.

За периода от 19.02.2020г. до 12.05.2021г. са отчетени редовно 41,199 куб.м. вода на стойност 131,52 лв., които ответницата е платила след подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК и за които иск по чл. 422 от ГПК не е предявен (също табл. 3 от констативно-съобразителната част на заключението).

Направеното от ответницата възражение за изтекла погасителна давност следва да бъде разгледано във връзка с дължимостта на сумата от 308,17 лв. за периода от 17.11.2017г. до 19.02.2020г., но при съобразяване, че искът е уважен за сумата от 185,22 лв., която обхваща задълженията за консумирана вода в периода от 16.07.2018г. до 12.05.2021г. (в т.ч. 11,72 лв., 7,01 лв., 11,41 лв., 10,68 лв., 3,13 лв., 13,74 лв., 7,66 лв., 19,69 лв., 8,51 лв., 17,60 лв., 15,07 лв., 22,48 лв., 23,40 лв., 13,12 лв. по фактури, и отчетни периоди, посочени в табл. 1 и табл. 3 от констативно-съобразителната част на заключението) и по правилото на чл. 271, ал. 1, изпр. 2 от ГПК, погасяването по давност следва да бъде преценено от въззивния съд само за вземанията за периода от 17.11.2017г. до 16.07.2018г. Касае се за задълженията по фактури: № 0104818749/15.12.2017г. с падеж на 13.01.2018г. за сума 7,06 лв.; №

0104848560/19.01.2018г. с падеж на 17.02.2018г. за сума 21,50 лв.; № 0104877896/16.02.2018г. с падеж на 17.03.2018г. за сума 20,78 лв.; № *****/21.03.2018г. с падеж на 19.04.2018г. за сума 18,91 лв.; № 0104934290/20.04.2018г. с падеж на 19.05.2018г. за сума 15,89 лв.; № 0104964284/21.05.2018г. с падеж на 19.06.2018г. за сума 15,79 лв.; № 0104989818/18.06.2018г. с падеж на 17.07.2018г. за сума 10,97 лв.; № 0105018538/18.07.2018г. с падеж на 16.08.2018г. за сума 12,05 лв.

Заявлението за издаване на заповед за изпълнение е подадено на 30.06.2021г. и съгласно чл. 422, ал. 1 от ГПК на тази дата се счита предявен установителният иск, което е действие с ефект за прекъсване на погасителната давност по чл. 116, б. „б“ от ЗЗД. Съответно на указанията по Тълкувателно решение №3/2011г. на ОСГКТК на ВКС е прието от районния съд, че вземанията на ищеца са с периодичен характер и за тях е приложим краткият срок по чл. 111, б. „в“ от ЗЗД. Съгласно чл. 114, ал. 1 от ЗЗД давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Според чл. 33, ал. 1 от ОУ, потребителят е длъжен да плаща дължимите суми за ползваните услуги в 30-дневен срок след датата на фактуриране, като съобразно тази клауза и на основание чл. 114, ал. 1 от ЗЗД тригодишният давностен срок започва да тече за всяко от вземанията от посочения по-горе негов падеж и изтича на съответната дата след три години.

Така за вземанията по посочените по-горе фактури тригодишният давностен срок изтича съответно на 13.01.2021г.; 17.02.2021г.; 17.03.2021г.; 19.04.2021г.; 19.05.2021г.; 19.06.2021г.; 17.07.2021г.; 16.08.2021г. Съобразно разпоредбата на чл. 3, т. 2 от приетия в течение на давностния срок Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г., и за преодоляване на последиците, за срока от 13 март 2020г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. Спирането на давностния срок представлява законоустановено обстоятелство, след настъпването на което давностен срок не тече, но изтеклият до този момент срок запазва своето действие. След отпадане на съответното обстоятелство, предизвикало спиране на течението на срока, давностният срок продължава да тече и този срок се събира със срока, изтекъл до настъпване на обстоятелството. Съобразно § 13 от ПЗР на ЗИЗ на Закона за здравето, сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон – ДВ, бр. 44/13.05.2020г. При съобразяване, че срокът е спрял да тече, считано от 13.03.2020г. и до 20.05.2020г., т. е. за период от 69 дни, срокът по чл. 117, ал. 2 от ЗЗД изтича за първите четири от посочените по-горе вземания (за 7,06 лв., 21,50 лв., 20,78 лв. и 18,91 лв.), съответно на дати: 23.03.2021г.; 27.04.2021г.; 25.05.2021г.; 27.06.2021г. –

преди датата на подаване на заявлението по чл. 410 от ГПК, поради което за тези вземания погасителната давност е изтекла и възражението на ответницата за тяхната недължимост на това основание е основателно. Съответно и по правилото на чл. 119 от ЗЗД погасени по давност са и произтичащите от тези главни вземания акцесорни такива за обезщетение за забава.

За вземанията по фактури: № 0104934290/20.04.2018г. с падеж на 19.05.2018г. за сума 15,89 лв.; № 0104964284/21.05.2018г. с падеж на 19.06.2018г. за сума 15,79 лв.; № 0104989818/18.06.2018г. с падеж на 17.07.2018г. за сума 10,97 лв.; № 0105018538/18.07.2018г. с падеж на 16.08.2018г. за сума 12,05 лв. (общо 54,70 лв.), искът е предявен преди изтичане на давностния срок, с отчитане на спирането на неговото течение за 69 дни от 13.03.2020г. и до 20.05.2020г. и с подаването на заявлението на 30.06.2021г. давността е прекъсната. Тези суми са дължими от ответницата, поради което неправилно за тях искът е отхвърлен. Изводът е относим и за обезщетението за забава в плащането на тези вземания, представени в таблица 2 от констативно-съобразителната част на заключението на вещото лице – съответно 4,64 лв., 4,48 лв., 3,21 лв. и 3,22 лв. (общо 15,55 лв.) за периода от падежа на главното задължение до 30.06.2021г.

С оглед така приетото, първоинстанционното решение следва да бъде отменено само в частта, с която исковете са отхвърлени за сумата от 54,70 лв. главница за периода от 20.03.2018г. до 16.07.2018г. по фактури: № 0104934290/20.04.2018г. за 15,89 лв.; № 0104964284/21.05.2018г. за 15,79 лв.; № 0104989818/18.06.2018г. за 10,97 лв.; № 0105018538/18.07.2018г. за 12,05 лв., ведно със законната лихва от 30.06.2021г. до окончателното изплащане, както и за сумата от 15,55 лв., съставляваща обезщетение за забава в плащането им за периода от падежа на всяко задължение до 30.06.2021г. Решението следва да се отмени и в частта, с която в полза на ответницата са присъдени разноски за първата инстанция в размер на 14,05 лв. – за разликата над 110,45 лв. до присъдените 124,50 лв. В останалата обжалвана част решението, като законосъобразно постановено, следва да бъде потвърдено.

При този резултат на ищеца по делото следва да се присъдят допълнително разноски от 26,34 лв. от направените в първата инстанция, както и още 4,24 лв. от направените в заповедното производство. Във въззивното производство въззивникът е направил разноски за внесена държавна такса и е бил представляван от юрисконсулт. Въззиваемата следва да му заплати 5,62 лв. от внесената държавна такса и 11,23 лв. за защитата от юрисконсулта. Въззиваемата не е направила разноски и такива не ѝ се присъждат.

По изложените съображения, съдът:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 474 от 12.06.2023г., поправено с решение № 559 от 14.07.2023г. и изменено в частта за разносните с определение № 2540 от 23.10.2023г., по гр.д.№ 3823/2021г. по описа на Районен съд – Добрич, в частта, с която са отхвърлени предявените от „Водоснабдяване и канализация Д.” АД, ЕИК 204219357, гр.Д., бул. ”***, против С. Г. Д., ЕГН *****, гр. Д., жк „***, искове по чл. 415, ал. 1 вр. чл. 422 от ГПК за установяване съществуването на задължения за предоставени в обект, находящ се в гр. Д., жк „***, с клиентски № ****, ВиК услуги за разликата над 185,22 лв. до 239,92 лв. и за обезщетение за забава за разликата над 189,64 лв. до 205,19 лв., като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че С. Г. Д. с ЕГН *****, гр. Д., жк „*** ДЪЛЖИ на „Водоснабдяване и канализация Д.” АД с ЕИК 204219357, гр. Д., бул. ”***, следните суми, за които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 718/05.07.2021г. по ч. гр. д. № 2121/2021г. по описа на ДРС: сумата от 54,70 лв., представляваща главница, сформирана от месечни неплатени задължения за предоставени в обект, находящ се в гр. Д., жк „***, с клиентски № ****, ВиК услуги за периода от 20.03.2018г. до 16.07.2018г. (по фактури: № 0104934290/20.04.2018г. за 15,89 лв.; № 0104964284/21.05.2018г. за 15,79 лв.; № 0104989818/18.06.2018г. за 10,97 лв.; № 0105018538/18.07.2018г. за 12,05 лв.), ведно със законната лихва от 30.06.2021г. до окончателното изплащане, както и сумата от 15,55 лв., съставляваща обезщетение за забава в плащането на горните суми за периода на забавата от падежа на всяко задължение до 30.06.2021г.

ОТМЕНЯ решение № 474 от 12.06.2023г., поправено с решение № 559 от 14.07.2023г. и изменено в частта за разносните с определение № 2540 от 23.10.2023г., по гр.д.№ 3823/2021г. по описа на Районен съд – Добрич, в частта, с която „Водоснабдяване и канализация Добрич” АД, ЕИК 204219357, гр.Д., бул. ”***, е осъдено да плати на С. Г. Д., ЕГН *****, гр. Д., жк „***, разноси над 110,45 лв. до 124,50 лв. (за 14,05 лв.).

ПОТВЪРЖДАВА решение № 474 от 12.06.2023г., поправено с решение № 559 от 14.07.2023г. и изменено в частта за разносните с определение № 2540 от 23.10.2023г., по гр.д.№ 3823/2021г. по описа на Районен съд – Добрич, в останалата обжалвана част, с която са отхвърлени предявените от „Водоснабдяване и канализация Д.” АД, ЕИК 204219357, гр.Д., бул. ”***, против С. Г. Д., ЕГН *****, гр. Д., жк „***, искове по чл. 415, ал. 1 вр. чл. 422 от ГПК за установяване съществуването на задължения за предоставени в обект, находящ се в гр. Д., жк „***, с клиентски № ****, ВиК услуги общо за периода от 16.03.2017г. до 12.05.2021г., за разликата над 239,92 лв. до претендираните 743,96 лв. и за обезщетение за забава общо за периода от 30.06.2017г. до 30.06.2021г. за разликата над 205,19 лв. до претендираните 256,86 лв.

ОСЪЖДА С. Г. Д. с ЕГН *****, гр. Д., жк „***, да плати на

„Водоснабдяване и канализация Д.” АД с ЕИК 204219357, гр. Д., бул. ”***”, допълнително разноси за заповедното производство в размер на 4,24 лв. и за първоинстанционното производство в размер на 26,34 лв.

ОСЪЖДА С. Г. Д. с ЕГН *****, гр. Д., жк „***”, да плати на „Водоснабдяване и канализация Д.” АД с ЕИК 204219357, гр. Д., бул. ”***”, разноси във въззивното производство в размер на 5,62 лв. внесена държавна такса и 11,23 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____